

Yavuz Yiğit

iyilik

şampiyonası

Çizer: Gül Sarı

Hadi Takımı

Oh be! İyi ki açtın bu kitabın kapağını ve daldın içine. Çok mutlu oldum şu an. Ellerim titriyor yazarken. İçim içime sığmıyor, öyle heyecanlıyım ki! Lütfen bırakma elinden bu kitabı. Öylesine bakıp geçme.

Çünkü şu dakikadan itibaren sen benim için bir okur değil, takım arkadaşısın. Seninle dünyanın en büyük çocuk takımını kurabiliriz. Sen katılırsan başarırız. Çünkü sen katılırsan bir arkadaşını daha katarsın. O da başka bir arkadaşını getirir. Hop, bir de bakmışız binlerce kişi

olmuşuz. Yine heyecanlandım bak. Olur muyuz acaba? Bence oluruz. Neden olmasın ki? Kesin oluruz. Şimdi sıkı dur, takımın adını açıklıyorum:

HADİ TAKIMI

"Hadi Takımı mı?" dediğini duyar gibiyim. Evet dostum, **Hadi Takımı**. Baştan söylemeliyim, girmesi kolay değil. Ama girersen muhteşem olacak. Tabii takımın hikâyesine geçmeden önce tanışalım.

Ben Duru, on yaşındayım. Bence normal bir çocuğum. Dondurma yemeyi, oyun oynamayı ve bisiklete binmeyi her çocuk gibi çok severim. Geçen sene dedemin yaptığı **Heyecan Aşısı**'ndan sonra sahnede konuşmayı, şarkı söylemeyi, şiir okumayı da sevdim.

Şimdi "**Hadilemeyi**" de seviyorum ama geçen sene bilmiyordum bile. Ben tam bir **Bakarızcıydım**, hatta biraz da **Bana mı Kaldıcı...**

Hadilemek, Bakarızcılık, Bana mı Kaldıcılık... Biliyorum biraz kafanız karıştı. Acele etmeyin, hepsini anlatacağım. Hadi başlayalım.

Bana mı kaldı?

"Oyna da oyna, kafana göre oyna,
Oyna da oyna, yakışır sana."

Bu şarkı nereden aklıma girdiyse, sınıfta mırıldanıyordum. Biraz yüksek sesle söylemiş olmalıyım ki sınıf başkanımız Zeynep atıldı:

- Duru, yazıyorum adını tahtaya.

KONUŞANLAR:

Mert: XXXXX

Elif: XX

Duru: X

Gerçekten de yazdı. Sanatçıya hiç saygı kalmamış! "Millet bilet alıp konsere gidiyor, ben be-

davaya söylüyorum, adım tahtaya yazılıyor." diye düşünürken öğretmenimiz girdi içeri.

- Çocuklar, hadi kalkın konferans salonuna gidiyoruz. Güzel bir proje varmış, size onu anlatacaklar.

Birden, sınıftan ³³ "öley" sesi yükseldi. Tabii kimse projeden dolayı heyecanlanmamıştı... Ders boş geçecekti işte, sevinç bundandı. Bense konferans salonuna gitmeyi hiç sevmiyordum. Genelde büyük büyük insanlar, aralarında şifreli bir dilde selamlaşıp anlamadığım konuşmalar yapıyorlardı. Derste en azından biz de konuşabiliyorduk, orada ise sürekli oturuyor ve sıkılıyorduk. Bir de sahnedekiler sürekli "**çocukça**" konuşmaya çalışıyorlardı, sanki hiçbir şey anlamıyormuşuz gibi. Biz kaçın kurasıyız, haberleri yoktu.

Neyse, tabii ki heyecanla koşturarak salona ulaştık. Sahnede genç bir abi ve abla bizi bekliyordu. İkisi de alışık olduğumuz o ciddi büyüklere benzemiyordu. Renkli giyinmişlerdi bir kere. Üniversite öğrencisi olduklarını ve Okuldışı adlı bir dernekte çalıştıklarını anlattılar. Bu isim kulağıma hoş gelmişti doğrusu. Sonuçta okulun dışı, nasıl sıkıcı olabilirdi ki? Sonra abi merakla bize bir soru yöneltti:

- Ailenizden en çok hangi sözü işitiyorsunuz, arkadaşlar?

Bize çocuklar demek yerine arkadaşlar demişti. Bu yaptığı gözümünden kaçmamıştı doğrusu. Salondan tanıdık cevaplar yükselmeye başladı:

"Ders çalış", "ödevini yap", "telefonu bırak", "ders çalış", "ödevini yap", "tableti bırak", "ders çalış", "ödevini yap", "kapat o bilgisayarını"...

Hemen ardından abi, gülümseyerek beni işaret etti:

- Biriyle, daha detaylı konuşalım, mesela seninle! Senden başka şeyler de istiyorlar mı?

- Kardeşimi kızdırmamamı ve odamı toplamamı da istiyorlar.

- Peki, sen sadece ders çalışan ya da oda toplayan biri misin?

- Nasıl yani, dedim, kafam karışmıştı.

- Sana, dünyayı çok daha iyi bir yer hâline getirebilirsin desem, ne derdin?

- Ben mi? Nasıl yani? Yok artık!

- Neden olmasın ki, dedi abi, gözlerini kırpıştırarak.

- Sizce yapabilir miyim? Ben henüz çocuğum sonuçta.

- Peki, tüm arkadaşlarını yarın okula ikişer kitap getirmeye ikna edebilir misin?

- Olabilir... Evet, sanırım yapabilirim.

- **TA TA TA TAAAAM**, dedi abi, ellerini havaya kaldırarak. Bir köy okuluna kütüphane açtınız demektir bu.

- Nasıl yani?

- Nasılı mı var? Bakın, 200 kişisiniz burada, 400 kitap eder. Bu, o köydeki çocuklara yetecek kadar kitap demek.

- Yani... Dünyayı mı değiştirmiş olduk şimdi, diye mırıldandım, inanmakta zorluk çekerek.

- Tabii ya, dedi abi heyecanla. O çocukların dünyalarını değiştirdiniz. Bakın arkadaşlar, dünyayı değiştirmek illa bir savaşı durdurmak değildir. Bir insan, bir ağaç ya da bir hayvan için dünyayı daha iyi hâle getirmeniz yeterli. Mesela, senin sayende bir kedi protez bacaklara kavuşuyorsa o kedinin dünyasını değiştirdin demektir.

Bu fikir beni çok heyecanlandırmıştı. Kendimi birden süper kahraman gibi hissettim. Tam o sırada, diğer abla heyecanla söze karıştı:

- şimdi arkadaşlar, size hem çok eğleneceğiniz hem de dünyayı güzelleştireceğiniz bir yarışma getirdik: **İYİLİK şAMPİYONASI**

- İyilik mi şampiyonası, diye tekrarladım, kulaklarıma inanamayarak.

- Aynen öyle! Bugünden itibaren dört kişilik takımlar kuracaksınız. Size vereceğimiz iyilik görevlerinde yarışacaksınız. Başarılı olanları da harika ödüller bekliyor.

Grup mu? Yarışmak mı? Kendimi süper kahraman gibi hissetmek güzeldi güzel olmasına ama yine de bana çok mümkün gelmiyordu bu. Hem **bana mı kaldı** dünyayı kurtarmak! Ben bunları düşünürken biri elini kaldırdı ve soru sordu.

- Peki ama iyilikte nasıl yarışılır ki?

Abla gözlerini kısarak açıkladı:

- Mesela "Çocuk kitabı toplayalım." desem, evden beş kitap getirip "Tamam." dersiniz. Ama "En çok kitap getiren kazanır." dersem? İşte o zaman tüm çevrenizi, akrabalarınızı seferber edersiniz. Arkadaşınız **yüz** kitap getirdi mi, siz **yüz bir** için çabalarsınız. Böylece daha çok çocuğa kitap ulaşır. İşte buna iyilikte yarışmak diyoruz.

- Üstelik sadece kitap toplamayacaksınız. İnsanları güldürecek, sürprizler yapacak, hatta belki limonata satacaksınız, diyerek onu tamamladı abi.

- Ama bu kadar şeyi nasıl yapacağız? Ya insanlar yardım etmek istemezse, diye bir ses yükseldi arka koltukların birinden.

- Bakın arkadaşlar, şunu unutmayın: Dünyada iyi insanların sayısı çok daha fazla. Ama ne yazık ki iyiler yeterince organize değil. Kötülere az ama çok organizeler. İşte bu yüzden bize **organize iyiler** lazım.

- Peki, ya bize deli derlerse?

- Delilik kötü bir şey değil ki! Meşhur bir söz var: "Dünyayı değiştirebileceklerine inanacak kadar deli olanlar, onu değiştirenlerdir." Malcolm X'e, Mimar Sinan'a, Einstein'a da zamanında deli dediler. Ama bak, onlar dünyayı nasıl güzelleştirdi.

Örnek verdiği kişilerin çoğunu tanıımıyordum. Limonata satarak ya da insanları güldürerek nasıl dünyayı değiştirebilirdik, bunu da tam anlamamıştım.

- Peki, ödül ne olacak, diye sordu biri.

- Bir sürü ödülümüz var, dedi abi, göz kırparak. Mesela futbol, voleybol, basketbol maçlarına götüreceğiz sizi.

- **Oleeey**, diye bağırdık hep bir ağızdan.

- Sonra, Mete Gazoz, Sümeyye Boyacı, Kerem Aktürkoğlu gibi harika sporcularla tanıştıracamız.

- **Hobaaaa**, diye yankılandı salon.

- Her görevin ayrı ödülü olacak. En çok puan toplayan takım ise büyük ödülü kapacak.

- **Büyük ödül ne peki?**

- Kazanan takım, yurt dışı turuna çıkacak. Ülke ülke gezeceksiniz.

- **Yok artııık**, diye haykırdım.

Sevincimi gören Bilge yan koltuktan beni dürttü.

- Yarışmaya katılıyor muyuz?

- **Bakarız.**